

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13400/2023
03.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јована Петковић Бранисављевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Републички хидрометеоролошки завод Београд, коју заступа Државно правобранилаштво Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1995/21 од 20.12.2022. године, у седници одржаној 03.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1995/21 од 20.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1995/21 од 20.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1675/2020 од 27.09.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име вредности радова на санацији куће исплати тужиоцу укупно 42.258,00 динара са законском затезном каматом од 20.06.2016. године као дана настанка штете до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу од досуђеног од 42.258,00 динара до тражених 109.818,85 динара тужбени захтев је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка од 83.532,00 динара са законском затезном каматом од извршности.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1995/21 од 20.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да на име вредности радова на санацији куће тужиоцу исплати 39.123,20 динара са законском затезном каматом од 03.02.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и у ставу трећем изреке тако што је одбијен тужбени захтев за исплату још 3.134,80 динара са законском затезном каматом од 20.06.2016. године као дана настанка штете до исплате као и затезне камате на досуђене износе накнаде штете од 39.123,20 динара и за период од

20.06.2016. до 02.02.2019. године и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 70.864,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, става првог и трећег изреке, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете настале на имовини (крову куће) тужиоца услед елементарне непогоде (града). Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за примену члана 404. Закона о парничном поступку, јер су нижестепене пресуде у побијаном делу донете у складу са усаглашеним судском праксом и израженим ставовима Врховног суда у погледу примене члана 172. Закона о облигационим односима, по питању одговорности тужене, за накнаду материјалне штете, због непредузимања мера заштите од елементарних непогода од стране надлежних органа тужене. Осим тога, утврђено чињенично стање, које се наводи на ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије, док указивање у ревизији на постојање другачијих одлука апелационих судова у споровима са оваквим тужбеним захтевом, не значи нужно исказан различит правни став, с обзиром да примена права у овим споровима зависи од чињеничног стања конкретних случаја.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 17.06.2019. године. Вредност предмета спора је 109.818,85 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради се о имовинскоправном спору у коме је предмет тужбеног захтева новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је побијана другостепена одлука донета у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, па је ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић